

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XIX. Epist. synodica ab Episcopis Arimini congregatis ad Imperat.
Constantium scripta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

A

Κεφ. ιη΄.

Περί τῆς ἐκείμηνον γυνάμνης Συνόδου.

Τὸν γὰρ τῆς πίσεως παρομάχων ἔξελαθέντων, νομίσαντες ὅτι τῷ βασιλέως γνώμῳ μετὰ τῶν ἐκείμηνον ἐβόλοντο, διπλοῶς μάλα καταλύσαν τὴν ἀνύπαλον ἀνταίσι πίσιν, καὶ τὴν ἀρεῖαν βεβαιώσαν διδασκαλίαν, ἐπέσαν τὸν κωνσταντῖνον εἰς τῷ ἀρέμινον ἐδὲ τῆς ἐπίσεως ἐδὲ τῆς ἀσπίσεως (ὡς ἀγαγῆναι Ἐπισκότους, καὶ παρὰ τῶν ἐπίσεως ἐδὲ τῶν ἀρέμινον ἐδὲ τῶν ἀσπίσεως, τὰ ἐξ τῆς ἀρεῖας κακοδοχίας ἐξεδρεθέντα παρὰ τῶν πατέρων μηχανήματα. **B** ταῦτα γὰρ ἐλεγον τῷ τῶν ἐκκλησιῶν πεποικημένοι διαιρέσειν, ἐπεὶ δὲ ἡ συνήλθον, φανακίσαι μὲν ἐπερὶ τῆς οἰκίας τῆς ἀρεῖας λώεως μετὰ ληχότες τῶν συναθροισθέντων τὸ πᾶν ὅσον, καὶ διαφερόντως τὰς ἐπισπίσεις, ἀπὸ οἷς ἤθεσι κεχημῆρες, ἐφασκον ὅτι μὴ χεῖναι δυοῖν ἕνα καλέξων, καὶ τῶν ἀγράφων, διασπαρῆναι τῶν ἐκκλησιῶν τὸ σῶμα. ἀλλ' εἰπὲν μὲν ὁμοίον τῶν γενηνκότων τὸν ἵον καὶ πάντας τὸ ὅτι τῆς ἐπίσεως παρὰ τῶν ἀρέμινον ὡς ἀγράφων ὄνομα. ἀλλὰ γὰρ τῆς ἑξαπάτης ἀποδείξει, τὰς μὴ ταῦτα λέγοντας ἀπεκήρυξαν ἀντιτῶν βασιλεῖ τὴν **C** οἰκίαν γνώμην δια γραμμάτων ἐδήλωσαν. παρὰ τῶν γὰρ ἐφασκον ἕνα καὶ ἐκληρονομοῦν τῶν ἐκκλησιῶν συνελθόντων πατέρων, εἰ δὲ πᾶσι παρὰ τῶν ἐκκλησιῶν ἀφελῆναι παρὰ τῶν ἐπίσεως πτοῖς ἀρεῖας καμῆροις τοῖς μῆσαι μὲν, νόθως ἐπιπέσειν ἀποφανῆναι, καὶ ἡγορεῖ τῶν γενηνκότων ἡρόμενοι. (ὡς ἐφασκον ὅτι ἀντιτῶν ἀρεῖας ἐπὶ κανόνα τῆς πίσεως τὰ παρὰ τῶν ἀντιτῶν γραφέντα παρὰ κωνσταντῖνον Ἐπίσκοπον εἶξεν.

CAP. XVIII.

De Concilio Ariminenfi.

EXPHLIS fidei propugnatoribus, ii qui Imperatoris animum pro arbitrio suo impellebant, cum sibi persuasissent, se adversantem ipsis fidem nullo deinceps negotio subverfuros, & Arii doctrinam firmaturos esse, suggererunt Constantio, ut Orientis atq; Occidentis Episcopos Arimini congregaret; iuberetq; ut substantiæ & consubstantialis vocabula, quæ velut machinæ quædam ad evertendas Arii fraudes à patribus excogitata fuerant, ex fidei formula tollerentur. Aiebant enim hæc nomina dissidium Ecclesiarum peperisse. Cum igitur convenissent Episcopi; hi qui Ariana labe infecti erant, reliquam Episcoporum multitudinem decipere conati sunt, ac præcipue Occidentales, utpote qui simpliciore ingenio præditi essent. Dicebant enim, ob duas voces quæ in sacris voluminibus non extarent, corpus Ecclesiæ distrahi non debere: sed similem quidem per omnia Filium dicendum esse: substantiæ vero vocabulum reticendum, quippe quod in scripturis minime inveniretur. Verum Episcopi cum fraudem intellexissent, eos quidem qui ista dixerant à communione removerunt: ipsi vero sententiam suam Imperatori per litteras significarunt. Senamque filios esse aiebant & successores Patrum, qui Nicæam olim convenissent. Quod si quid ex iis quæ ab illis scripta sunt auferre, aut iis quæ optime constituta sunt, aliquid addere voluerimus, spūtiōs nos esse demonstrabimus, acculatores facti parentum nostrorum. Verum accuratam illorum fidei regulam apertius indicabit epistola quam ad Constantiū scripserunt.

Κεφ. ιθ΄.

Ἐπιστολὴ Συνόδου παρὰ τῶν ἀντιτῶν Συνελθόντων Ἐπισκόπων πρὸς τὸν βασιλέα γραφῆσα κωνσταντῖνον.

ΕΚ τε τῆς θεῆς κελύσεως, καὶ τῆς σῆς δισεβείας παρὰ τῶν ἀρεῖας, τὰ πάλα μδογ. μαλιθέντα γενηντάς πισθόμεν. εἰς γὰρ ἀρέμινον ἐμ πασῶν τῶν παρὰ δύσιν πόλεων εἰς τὸ ἀντιτῶν οἰκίας ἐπισκοποῖ συνήλθον, ἵνα καὶ ἡ πίσις τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας γνωριθῆ, καὶ οἱ τὰναντία φρονεῖτες ἐκδηλοῖ ἡμῶν. ὡς γὰρ ἡ πᾶσι πλείστον διασκοπήσις δὴρήκαμεν, ἀριστον

D

CAP. XIX.

Epistola Synodica ab Episcopis Arimini congregatis ad Imp. Constantium scripta.

JUBENTE Deo & præcepto pietatis vestræ credimus esse dispositum, ut ad Ariminenfium locum ex diversis provinciis, Occidentalium Episcopi veniremus: ut & fides claresceret omnibus Ecclesiæ Catholicæ, & hæretici noscerentur. Dum enim omnes qui recte sapimus, contractaremus, placuit quidem, ut fidem ab antiquitate perseve-

N

rantem, quam per Prophetas, Evange-
 lia & Apostolos, per ipsum Deum &
 Dominum nostrum Jesum Christum,
 Salvatorem Imperii tui, & largitorem
 salutis tuæ accepimus, & quam semper
 obtinimus, teneamus. Nefas enim
 duximus, recte & iuste sancitorum ali-
 quid mutilare, & eorum qui in Nicæno
 tractatu confederant. Qui tractatus
 manifestatus est & insinuatibus
 populorum, & contra hæresin Ariana
 tunc oppositus invenitur, ut non solum
 ipsa, sed etiam reliquæ hæreses inde sint
 expugnatae. A quosi aliquid demptum
 fuerit, venenis hæreticorum aditus
 panditur. Ideo Ursacius & Valens in
 suspitionem ejusdem hæreseos Ariana
 venerunt aliquando, & suspensi erant
 à communione. Et rogaverunt veniam,
 sicut eorum continent scripta. Quam
 meruerunt tunc temporis à
 Concilio Mediolanensi, assistentibus
 etiam Legatis Romanæ Ecclesiæ. Con-
 stantino præsentem in hoc, cum magno
 examine fuisset conscriptum, quod tenens
 baptizatus ad quietem Dei com-
 migravit, nefas putamus inde aliquid
 mutilare, & tot sanctos & confessores
 & successores Martyrum, ipsius tracta-
 tus conscriptores, in aliquo remove-
 re, cum & ipsi præteritorum Catholicæ Ec-
 clesiæ Scriptorum cuncta servaverint.
 Mansitque usque in hæc tempora, quibus
 pietas tua à Deo Patre per Deum & Do-
 minum nostrum Jesum Christum pote-
 statem regendi orbis accepit. Verum
 miseri homines & infelici sensu præditi,
 iterum ausu temerario se præcones im-
 piæ doctrinæ renuntiarunt: & nunc
 etiam conantur convellere quod fuerat
 positum ratione. Et enim cum pietatis
 tuæ litteræ jussu tractari de fide, of-
 ferebatur nobis à supradictis turbato-
 ribus Ecclesiarum, associato Germanio
 A ἐφάντην πῖν τὴν ἐκπαλαί διαμένεσαν, ἢν καὶ
 οἱ προφῆτῃ, καὶ τὰ διαγγέλια καὶ οἱ δὲ πῶς οἱ διὰ
 ἰησοῦ χριστοῦ ἐκ χειρὸς ἡμῶν ἐκηρύξαν, καὶ τὸ σῆς
 βασιλείας φραγῆ καὶ τῆς σῆς σώσεως προσά-
 τε, ἵνα ταύτην κατέχοντες φυλάξωμεν, καὶ
 φυλάσσοντες μέχρι τέλους διατηρήσωμεν ἀτο-
 πον γὰρ ἐφάνη ἡ ἀθεμίτων, τῶν ὀρθῶς καὶ δικαί-
 ως ὀρισμένων τῆ μετὰ ἀλλάξαι, καὶ τῶν ἐν νικαίᾳ
 κοινῇ μὲν ἐκιδόξασθε καὶ σὺν ἀνὴν τὸ σῆς πα-
 τρος καὶ βασιλείας ἐσκεμμένων. ὧν ἡ διδα-
 σκαλία ἐστὶ τὸ φερόνμα, διήλθε τε ἐκ ἐκηρύχ-
 θη εἰς πάσας ἀνθρώπων ἀκοάς τε καὶ διανοί-
 ας ἢ τις ἀνὴν παλῶ μόνη καὶ ὀλίγη τ' ἀρεῆς αἰ-
 ερέσεως ὑπῆρξε δι' ἡς ἕ μόνον ἀνὴν, ἀλλὰ καὶ
 αἰλοικαὶ αἰρέσεως καθ' ἑρέθησαν ἐν ἡ ὀλίως ἐ-
 τὸ προσδέναι τὸ σφαλέρθον, καὶ τὸ ἀφελῆς
 ἐπικίνδυνον ὑπᾶρχῃ, ὡς ἐπὶ θάτερον χροῖον,
 ἐσαὶ τὸ ἐκ χροῖον ἀδύνατον εἶναι ἀπὸ βελόνῃ,
 ὅθεν ἐξ ἀκρίως τε καὶ ἀλλῆς, ἐπὶ δὴ μετοχοῖτε
 ἐ σύμφωνοι ἐ ἀρετικῆ δόγματι ἦσαν κα-
 δεσῶτες, τῆς ἡμετέρας κοινωίας χωρισθῆτες
 ἀπεφάνθησαν. ἡς ἵνα μετὰ χωρῶν, ἐφ' οἷς ἐ-
 αὐλοῖς συνηγνώσαν πλημμελήσαντες, με-
 τανοίας τε καὶ συνηγνώμης ἤξεν τυχεῖν. καὶ τὰ
 ἀνὴν γραφῶν ὑπὸ ἐκείνων γεγραμμένα μαρ-
 τυρεῖ, δι' ὧν ἀπάλων φθδῶ γέχρηται, καὶ τῶν
 ἐγκλημάτων συνηγνώμῃ. ἢν ἡ ὀκαιρὸς κατ' ἡ
 ταῦτα ἐπράθητο, ὅτε ἐν μεδιολάνῳ τὸ συνέ-
 δριον τ' συνόδου συνεκροῖτο, συμπαραθῶν δὴ
 καὶ τῶν πρεσβυτέρων τ' τῶν ῥωμαίων ἐκκλησίας,
 ἐγνωκότες ἡ ἡμᾶς ἐ τὸν μὲν τὴν τελευτήν ἀξιο-
 μνήμης καὶ σὺν ἀνὴν μὲν πάσης ἀκρίβειας καὶ
 δξείσεως τὴν συγγραφεῖσαν πῖν ὀκτεθε-
 κότα. ἐπειδὴ ἡ ὡς δξ ἀνθρώπων ἐχρῆτο βα-
 πτιδῆς, καὶ πῶς τῶν ὀφειλομένων εἰρήνην
 ἀνεχώρησεν, ἀτοπον ὀνομίσαμεν εἶναι μετ' ἐκείνων τὴν καινολομῆν, καὶ τὸ σάτερος ἀ-
 γίης ὀμολογήσας καὶ μάξυρας, τὰς καὶ τὰ δετὰ δόγματι ἡ συγγραφεῖς τε ἐ ἐφεν-
 εῖας παρῆδῆν, οἱ τινες καὶ τὸν παλαιὸν τῆς ἐκκλησίας θεσμὸν, ἀπαντὰ φρονήσεις
 διαμεμενήκασιν. ὧν ὀ θεὸς τῶν πῖν καὶ εἰς τὰς σὰς χροῖον τῆς βασιλείας μετέδω-
 κε, καὶ διὰ τὰ δεσπότη ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ, δι' ἡσὶ καὶ τὸ βασιλεύον ἔτῳς ὑπῆρξεν,
 ὡς καὶ τῆς κατ' ἡμᾶς ὀικεμένης κερῆν. πάλιν γὰρ οἱ ἐλευνοὶ καὶ ἐκλεροὶ τῶ φρονή-
 ματι, ἀθεμίτῳ τολμήματι τῆς δυοσεβῆς φρονήσεως κηρυκας ἐαυτοῖς ἀνήσειαν,
 καὶ ἐπὶ χειρῶν ἀναπέπεν πῶν ἀληθείας σὺν ἀγαμα. ὡς γὰρ καὶ τὸ σὸν πρὸς ἀγαμα
 σὺν ἐδριον τῆς συνόδου συνεκροῖτο, καὶ κείνοι τῆς ἰδίας ἀπάτης ἐγύμνην τῶν σκί-
 νων. ἐπερῶν γὰρ πῶν ἀνεγία τινὶ καὶ ταραχῇ πρὸς φερόντες τὴν καινολομῆν, τὰ καὶ τῆς
 ἐταιρείας συναλισκομένης δξρότης γερμάνιον τινὰ καὶ ἀυξήνιοι καὶ γαῖον, τὰς τῶν

αἵρεσιν καὶ διχοστασίαν ἐμποιοῦντας ὡν ἡ διδασκαλία διαμύρσασα πάντων ὁ βλασφημιῶν ὑπεβέβηκεν ὡς ἡ συνείδων ἐχίτ' αὐτῆς περιτρέσσει οὐκ ἔστι, ἕτερόμονον ἐνέτας ἐφ' οἷς κακῶς ἐφροῖεν, εἰς τὸ συμβεβηκὸν ἡμῶν μετήγαγον ἐαυτοῦ, ὡς δοκεῖν τῆ γραφῆν. ὡς ὁ κωρὸς βραχὺς, ὁ καὶ τὰς γνώμας αὐτῶν ἐξελέγχων. ἵνα ἐν μήτεσι αὐτοῖς αἰετὰ τ' ἐκκλησίας περικύπτῃ, καὶ ταραχὴ καὶ θόρυβος καλινδύμενος ἀπάντα συλχῆ, βέβαιον ἐφάνη τὰ πάλαι ὡς ἐσμὲν ἐνομα καὶ ἀμετακινήτα διαφυλάττειν, ὅτι ἡ περιφρημὸς τῶν μετέροισιν κοινωνίας ὑποκεχωρηθῆς δι' ἡμῶν αἰπαντὲς ἀναδιδάξον. τὰς πρὸς ἐξῆς πρὸς τὴν σὴν ἐπιπέσαν ἀπεσ ἀλκαμῶν, τὴν γνώμην τῆς συνωφελείας διὰ τ' ἐπιστολῆς μνησύσιας τοῖς ἡ πρὸς ἐξῆς πρὸς γὰρ πάντων τὸ παρεκελευσάμεθα, ὅτι τὴν ἀλήθειαν πιστώσασθαι τῶν πάλαι δὲρχαίων καὶ δικαίων ὁρμωμῶν. οἱ καὶ τὴν σὴν οἰοῦνται ἀναδιδάξασθαι, ὅτι ἐχ' ὡς πρὸς ἐφροῖεν ἐρσάκίος τε καὶ εὐαλῆς, ἕσαι εἰρήνην, εἴπερ τι τῶν δικαίων ἀνατραπέη. πῶς ἡ εἰρήνην οἷον τε ἀγνὴν τῆς εἰρήνης καλαλυοῖας; μάλλον ἡδὲ καὶ ταραχὴ ἐκ τέτων σὺν ταῖς λοιπαῖς πόλεσι καὶ τῶν ῥωμαίων ἐκκλησία ἡγήσεται. διὸ δὴ ἐκείδόμεν τὴν σὴν ἐπιπέσαν, ἵνα προσηθῆσιν ἀκοαῖς καὶ γαληνῶ βλέμματι τῆς ἡμετέρας πρὸς ἐξῆς ἀθήσασθαι, μή τε πρὸς ἕρην τῶν τελεολογικῶν καμῶν τι μέγα ἀθήσασθαι ἐφροῖεν. ἀλλ' ἐὰς ἐξῆς ἐμὲ μὲν ἡμᾶς τοῖς πρὸς ἐξῆς ὁριῶν εἰσι τε καὶ νεομοθετημῶν, ἕσαι ἀπάντα μὲν ἀλχνοῖας τε καὶ φρονήσεως ἐκ πιδύματος ἀγίης πεποιηκέναι φήσασθαι. τὰ ἡδὲ πρὸς ἐκείνων κανωθμεμῶν, τοῖς μὴν πιστώσασθαι ἀπίαν ἐμποιεῖ, τοῖς ἡ ἀπίεσθαι ὡμοῦντα. ἐκείδόμεν ἡ ἵνα κελύσῃς τῆς ἐν ἀλλοδαπαῖς διατρέχοντα, ἕσαι ἐπὶ τῆς ἡλικίας ἐπιπονον καὶ τὸ τ' πενίας ἐνδὲς τεύχῃ, τὴν εἰς τὰ οἰκεία ἀνακομιδὴν ῥαδίαν ποιήσασθαι, ἵνα μὴ ἕρημοι τῶν ἐπισκόπων ἀφρημένων αἰ ἐκκλησία διαμύρσων. ἐτι ἡ πρὸς ἀπασιν ἕσαι δέομεθα, ἵνα μὴ ἐν μήτε ἐλλείπη τῆ πρὸς ὑπαρξάντων, μή τε πλοσάξῃ. ἀλλὰ πάντα ἀρρηκία διαμύρσων τῆ σε πάλῃ δὲσεβείας, καὶ εἰς τὸν νῦν καὶ εἰς τὸν ἐξῆς χρόνον διαφυλάττομενα. μήτε λοιπὸν ἡμᾶς μοχθεῖν, καὶ τῶν ἰδίων παρρηκίων ἀλλοτρίους ἐπιστρέψασθαι ἡγέσθαι. ἀλλ' ἵνα ὁ ἐπισκοποὶ σὺν τῶν ἰδίων λαῶν μετ' εἰρήνης δὲχῆς τε καὶ λατρείας ἡολω ἀγιοῖεν, ἐκείδοντες ὑπερτ' οὗ βασιλείας τε καὶ σωτηρίας καὶ εἰρήνης. ὡς ἡθεῖότης εἰς τὸ δυνεκέσθαι χαλεπῆται. ὁ ἡμῆτεροι πρὸς ἐξῆς

A Auxentio, & Cajo, novum nescio quid considerandum, quod multa perversæ doctrinæ continebat. At vero cum videretur displicere, quod offerebant publice in concilio, putaverunt aliter esse conscribendum. Et quidem hæc brevi tempore sæpe mutasse manifestum est. Sed ne Ecclesiæ frequentius perturbentur, placuit instituta vetera rata atq; inviolabilia servari: suprascriptos vero à communione nostra removeri. Ad instruendam igitur tuam clementiam Legatos nostros direximus, Concilii sententiâ per litteras nostras nuntiaturus. Quibus hoc ipsum solum mandavimus, ut non aliter legationem perferrent, quàm statuta vetera permanere firmissima; ut sapientia tua cognosceret, non hoc quod promiserant suprascripti Valens & Ursacius, Germinius & Cajo, si sublatum fuisset quidpiam, pacem posse compleri. Quo enim modo pax servari possit ab iis qui pacem subvertunt? Magis enim turbatio cunctis regionibus, & præcipue Romanæ Ecclesiæ immissa est. Ob quam rem tuam rogamus clementiam, ut placidis auribus & sereno vultu universos legatos nostros & aspicias & audias: neve permittat clementia tua, jura vetera convelli, sed manere ea quæ à majoribus nostris accepimus; quos & fuisse prudentes, & sine Spiritu sancto Dei non egisse confidimus. Quia ista novitate non solum fideles populi turbati sunt, verum etiam infideles ad credulitatem vetantur accedere. Oramus etiam ut præcipias, tos Episcopos qui Arimino detinentur, inter quos plurimi sunt qui atate & paupertate defecti sunt, ad suam provinciam remeare, ne destituti suis Episcopis laborent populi Ecclesiarum. Hoc etiam frequentius postulamus, ut nihil innovetur, nihil minuatur: sed maneat incorrupta quæ patris sanctæ pietatis tuæ temporibus, & tuis religiosis sæculis permanserunt. Nec jam nos fatigari, aut convelli à sedibus nostris, tua sancta prudentia permittat: sed quieti cum populis suis Episcopi, vacent semper postulationibus, quas habent pro salute tua & pro regno tuo, & pro pace quam tibi Divinitas pro meritis tuis profundam ac perpetuam largiatur. Legati autem nostri, & sub-

scriptiones, & nomina Episcoporum A
 vel Legatorum perferent; sicut iudem
 aliã scripturã Instruent tuam sanctam
 religiosamque prudentiam. His litte-
 ris scriptis, & Legatis ad Imperatorem
 missis, palatii proceres qui hæresi pa-
 trocinabantur, ipsam quidem episto-
 lam Imperatori tradiderunt: sed Lega-
 tos minime introduxerunt, Principem
 publicis negotiis districtum esse asseve-
 rantes. Hæc autem idcirco faciebant,
 quod crederent Episcopos longioris
 moræ tædio cruciatos, & civitates sibi
 commissas revivere cupientes, vallum B
 quod adversus hæresin oppositum fue-
 rat subruere ac dissipare coactum iri.
 Verum ista fraus nihil profuit. Nam
 generosi illi fidei propugnatores, alte-
 ram tursus epistolam ad Imperatorem
 miserunt, poscentes, ut & Legati susci-
 perentur, & Concilium dimitteretur.
 Quam quidem Epistolam hic quoque
 apponam.

C A P. XX.

Alia Episcoporum epistola ad Constantium.

Victori Constantio Imperatori Episcopi C
 apud Ariminum congregati.

A CCEPIMUS litteras clementiæ
 tuæ, Domine Imperator glorio-
 sissime, quibus significas, ob publico-
 rum negotiorum necessitatem, tibi non
 licuisse hæcenus Legatos nostros ad
 conspectum tuum admittere: jubesq;
 ut eorum reditum eo usque expecte-
 mus, quoad pietas tua per illos cogno-
 verit ea, quæ sunt à nobis convenienter
 majorum nostrorum traditioni decre-
 ta. Nos vero nunc quoque profitemur
 his litteris, & affirmamus, nullatenus
 nos à proposito nostro discedere. Id
 enim etiam Legatis nostris mandavi-
 mus. Petimus autem ut placido ac se-
 terno vultu, tum præsentia mediocri-
 tatis nostræ scripta jubeas perlegi, tum
 ea quæ per Legatos nostros mandavi-
 mus, benigne suscipias. Cæterum quam
 grave sit & minime consentaneum, ut
 felicissimis temporibus tuis tot Eccle-
 siæ Episcopis destituta esse videantur,
 clementia tua nobiscum intelligit. I-
 terum ergo oram⁹, gloriosissime Imper-
 ator, ut ante hyemis asperitatem, si id
 benignitati tuæ placuerit, ad Eccle-
 sias nostras remeare nos jubeas: qua-
 tenus omnipotenti Deo, & Domino ac

τὰς ὑπογραφὰς καὶ τὰς τῶν ἐπισκόπων Φρο-
 σηγορίας κομίζεσθαι, οἱ πνεὶς καὶ εἰς αὐτῶν τῶν
 θεῶν γραφῶν τῶν σωθῶν ὁσιότητι ἀναδιδοῦναι
 σιν. Τῶν γραφῶν, καὶ τῶν πρὸς ἐσθῶν ἀ-
 ποσταλῶν, οἱ βασιλεῖς ᾤδωσαν ἀποδοῦναι
 τὰς αἰρέσεως πρὸς ἀποδοῦναι, τῶν μὲν ἐπισκόπων
 λαβόντες ἀπέδωσαν τῷ βασιλεῖ. ὅθεν ἡ πρὸς
 ἐσθῶν εἰσαγωγή, καὶ τὰς κοινὰς εἰλεῖσθαι Φρο-
 σήδας τὸν κρατῆρα φήσαντες ταῦτα ἡ εἰδὼν,
 ἡμεῖς οἱ ἐπισκόποις δυσερανοῦναι τὸ χεῖ-
 ρον τὸ μὴ εἶναι, καὶ τὰς εἰλεῖσθαι πόλιν
 πορθήσας καὶ ἀλαβεῖν, ἀνακαθίστασθαι διορι-
 ζαὶ καὶ ἀλαλῦσαι τὸν καὶ τὰς αἰρέσεως εἰλεῖσθαι
 τῆρα καὶ εἰλεῖσθαι. ἀλλ' ὅθεν ὠνήσε τὸ μηχα-
 μα. πάλιν γὰρ ὁ γρηναῖοι τὸ πρὸς πρῶμα-
 χοι, ἑτέραν ἐπιστολὴν εἰλεῖσθαι τῷ βασι-
 λεῖ, καὶ ὅθεν πρὸς ἐσθῶν δεχθῆναι καὶ σφῶν δι-
 λυθῆναι ᾤδωσαν καὶ ἐπὶ τῆρα ἐπὶ τῶν τῶν
 τῆ συγγραφῆ.

Κεφ. κ.

⁹ Ἀλλήλους ἀλλήλους καὶ ἀλλήλους.

Νικητῆ καὶ βασιλεῖ, ὁ ἐν δρυμῶν
 ἐπίσκοποι.

Τ ΑΓΡΑΜΜΑΤΑ τῆς σῆς διμενείας εἰδεῖ-
 μεθα δὲ ἀποδοῦναι ἐνδοξότατε ἀποκράτορ,
 ἀπανα καὶ εἰλεῖσθαι ὅτι δια τὴν δημοσίαν ἀνάγκην,
 τῶν τῶν ἡμετέρων πρὸς ἐσθῶν θεωρησάμενοι
 νήθης καὶ ἡμᾶς ἡμετέρας τὴν τῶν ἐπὶ ἀποδοῦναι
 ἐνδοξότατε, ὅπως τὸν ἡμετέρον σκοπὸν καὶ τὰ
 δόματα τῶν πρὸς ἐσθῶν ἡ σῆς διμενείας ἐπιγνώ-
 ἀλλὰ μὲν ἐπὶ ἀποδοῦναι ἡμᾶς, ὅθεν ἐπὶ τῶν
 πρὸς ἐσθῶν διδοῦναι τῶν πρὸς ἐσθῶν ἀναχῶν
 ῆσαντες, καὶ ἐπὶ τῶν τῶν γράμμασι τῆ
 σωθῶν διμενείαν ἀναδιδάσκωμεν, καὶ ᾤδωσαν
 λαβεῖν διμενείαν πρὸς τὰ γράμματα τῆ
 ἡμετέρας ταπεινότητι, ἐν οἷς ἐπὶ τῶν διμενείας
 σε ἀποκρονοῦμεθα, καὶ ἐπὶ ἀπανα δια τῶν
 ἡμετέρων πρὸς ἐσθῶν τῆ σῆς διλαβείας ἀνῆκε
 ἀνεῖλεθαι μεθα, ἡ δὲ εἰλεῖσθαι πρὸς ἐσθῶν αἰς τῶν
 συγῶν καὶ ἀνακόλαστον, ἵνα ἐπὶ τοῖς μακα-
 ρωτάτοις σε καί τοις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
 ἐπισκόπων δοκῶσιν εἶναι, ἡ σῆς διμενείας ὁμοίως
 ἡμῶν γνώσκει. διὸ δὴ πάλιν ἐνδοξότατε ἀ-
 ποκράτορ εἰδεῖσθαι, ἵνα πρὸς τὴν ἀποδοῦναι τῶν
 μὴ εἶναι, εἰ δεῖσθαι τῆ σῆς Φιλανθρωπία, εἰς τὰς
 ἐκκλησίας αἰς ἡμετέρας ἐπανελθεῖν καὶ εἰλεῖσθαι
 ὅπως δυνηθῶμεν τῶν πρὸς ἀποκράτορ θεῶν, καὶ